

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/933/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813203460
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7813203460.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s. r. o., IČO: 26 429 705, Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, 130 00 Praha 3, Česká republika, zast. Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanému U. H., A.. XX. XX. XXXX, W. Q., D. XX, v konaní o 1.416,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/345/2013-86 zo dňa 02.09.2014 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu č.k. 9C/345/2013-50 zo dňa 14.01.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 9C/345/2013-86 zo dňa 02.09.2014.

Z r u š u j e uznesenie č.k. 9C/345/2013-50 zo dňa 14.01.2014.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uznesením č.k. 9C/345/2013-86 zo dňa 02.09.2014 pripustil vstup Spolku právnej ochrany spotrebiteľa, so sídlom Čajakova 1, Košice, IČO: 42 244 552 do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci žalobca podal žalobu na plnenie zo zmenky podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007. Spolok právnej ochrany spotrebiteľa so sídlom Čajakova 1, Košice oznámil písomne vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu a ochranu práv žalovaného. Žalobca namietal neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka, pričom námietku odôvodnil tým, že konanie vo veci je európskym konaním vo veciach s nízkou hodnotou sporu a je právne regulované Nariadením Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007. Procesný postup súdu a strán v konaní je upravený odlišne od vnútroštátnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 99/1963 Zb. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu podľa žalobcu vedľajšie účastníctvo nepripúšťa. Súd prvého stupňa vychádzajúc z článku 19 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007, ktoré ustanovuje, že pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie vyvodil, že z vyššie uvedeného článku jednoznačne vyplýva, že to, čo nie je upravené v nariadení, je upravené v procesnom práve členského štátu, teda citované nariadenie nevylučuje účasť vedľajšieho účastníka a ani ho neupravuje. Preto súd pri rozhodovaní o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka postupoval v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Aplikujúc pre svoje rozhodnutie ust. § 93 ods. 1 až 4 Občianskeho súdneho poriadku prípustnosťou vedľajšieho účastníctva sa zaoberal z dôvodu namietanej neprípustnosti takéhoto vstupu zo strany žalobcu. Námietky žalobcu však nepovažoval za dôvodné, lebo aj keď je uplatnený nárok z titulu zmenky, táto bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka v spotrebiteľskej zmluve o úvere, ktorú uzavrel predchodca žalobcu a žalovaný, a teda nároky žalobcu budú posudzované aj z titulu ochrany spotrebiteľa a preto dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky na to, aby mohol v konaní vystupovať Spolok právnej ochrany spotrebiteľa ako vedľajší účastník na strane žalovaného, keďže predmetom jeho činnosti je ochrana práv spotrebiteľa.

Proti uzneseniu podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil s poukazom na to, že ide o európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu a regulované Nariadením Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nepripúšťa vedľajšie účastníctvo a pripúšťa aplikáciu procesných pravidiel zakotvených v O.s.p. len výnimočne a to vtedy, ak sa explicitne ustanovuje, že sa postupuje v súlade s príslušným procesným právom Slovenského štátu. Žalobcovi nie je zrejmé, prečo konajúci súd nepostupoval podľa procesných pravidiel Nariadenia a aplikoval prednostne vnútroštátne právo. Žalobca žiada, aby súd rešpektoval jeho právo na spravodlivý proces a upozorňuje na možnosť vzniku škody na jeho strane v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Argumentoval aj s názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreným v uznesení pod sp. zn. 6Cdo/357/2012, v ktorom sa Najvyšší súd SR vyjadril k otázke prípustnosti podania odporu vedľajším účastníkom proti platobnému rozkazu. Žalobca tiež poukázal na nesúlad ust. § 93 ods. 2 O.s.p. s Ústavou SR, Nesúlad uvedeného ustanovenia s Ústavou SR vyplýva z toho, že právnické osoby, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa sa na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám dostávajú k údajom o prebiehajúcich konaniach v spotrebiteľských veciach, do ktorých vstupujú v zmysle ust. § 93 ods. 2 O.s.p., pričom toto ustanovenie nevyžaduje, aby dotknutý účastník so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na podporu jeho práv súhlasil. Takto získava vedľajší účastník prístup k osobným údajom spotrebiteľa a spotrebiteľ k takémuto prístupu súhlas nedal. Týmto dochádza k zjavnému porušovaniu čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR, nakoľko je neoprávnené zasahované do súkromného života účastníka konania, takže vedľajší účastník môže zhromažďovať o ňom osobné údaje bez jeho súhlasu. Zároveň dochádza k rozporu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý práve na spracovávaní osobných údajov súhlas dotknutej osoby vyžaduje a neoprávnené spracovávanie prísne sankcionuje. V prípadoch, kedy do konania na strane spotrebiteľa vstupuje ako vedľajší účastník právnická osoba, je namieste vyžadovať súhlas spotrebiteľa s takýmto vstupom, čím by sa zabránilo porušovaniu jeho ústavných práv.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že žalobca podal odvolanie v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal uznesenia ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a po preskúmaní uznesenia dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci správne rozhodol, pokiaľ vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného pripustil.

V prejednávanej veci si žalobca uplatňuje pohľadávku podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Vzhľadom na to, že sú splnené podmienky pre konanie v zmysle tohto nariadenia, pretože ide o cezhraničný spor vo veci s nízkou hodnotou sporu, je súd prvého stupňa povinný postupovať v zmysle Nariadenia, ktoré otázku rozhodného procesného práva upravuje v článku 19. Podľa článku 19 Nariadenia pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie.

Toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, že vnútroštátna procesná úprava sa na konanie použije vždy, ak samotné Nariadenie neobsahuje vlastnú úpravu.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa v tom, že nariadenie neupravuje možnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania, preto je túto otázku potrebné riešiť z pohľadu vnútroštátneho práva.

Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/134/2015, ktorý v uznesení o odmietnutí dovolania vyslovil právny názor, že vstup vedľajšieho účastníka do európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu je potrebné riešiť podľa vnútroštátnej právnej úpravy (O.s.p.).

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Odvolačný súd konštatuje, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu predstavuje osobitný druh sporového konania, ktoré sa vyznačuje predovšetkým tým, že v zásade prebieha písomne a za použitia vzorových tlačív, ktoré sa nachádzajú v prílohe Nariadenia. Osobitná forma konania však nevylučuje, že by sa v takomto konaní mohol prejavíť účel vedľajšieho účastníctva, ktorým je pomoc účastníkovi v spore.

Odvolačný súd poukazuje aj na to, že článok 5 ods. 1 Nariadenia umožňuje súdu nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak o to požiada aj niektorá zo strán. Z toho vyplýva, že sa nejedná o typické skrátene konanie, ktoré by bolo totožné s rozkazným konaním, ako mylne argumentuje žalobca.

Odvolačný súd pripomína, že účasť vedľajšieho účastníka, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa sa môže v tomto konaní prejavíť iba vtedy, ak konajúci súd dospeje k záveru, že predmetom konania sú nároky zo spotrebiteľských zmlúv. Súd prvého stupňa v odôvodnení uznesenia výslovne uvádza, že predmetom konania je zmenka vystavená v spotrebiteľskej zmluve o úvere, čo ho viedlo k záveru o pripustení účasti vedľajšieho účastníka do konania. Tento záver súdu prvého stupňa žalobca nepoprel.

V odvolacej námietke žalobcu, že tým, že vedľajší účastník zhromažďuje, resp. môže zhromažďovať osobné údaje účastníka konania bez jeho súhlasu, čím dochádza k porušovaniu čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR, odvolací súd poukazuje na dôvody uznesenia Ústavného súdu SR (PLÚS I/2014 z 29.01.2014, ktorý na neverejnom zasadnutí pléna doručený návrh v súlade § 93 ods. 2 zákona č. 99/63 Zb. s čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR odmietol. Ústavný súd SR za odôvodnenú existenciu verejného záujmu považoval rozšírenie okruhu subjektov, ktoré sa môžu stať vedľajšími účastníkmi súdneho konania o právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ktoré samé o sebe nemajú právny záujem na výsledku konania, svoju činnosť však vykonávajú v záujme ochrany práv niektorých z účastníkov konania alebo tretích osôb (napar. spotrebiteľov), ktorí sa pri ochrane svojich práv nachádzajú oproti druhej strane sporu spravidla v nevýhodnejšom postavení. Skutočnosť, že sa tieto právnické osoby v súvislosti so svojím vstupom do konania, z doručených rovnopisov návrhov na začatie konania oboznámia s podstatnými okolnosťami prípadov v rátať osobných údajov účastníkov konania, ktorých rozsah je stanovený v § 79 ods. 1 O.s.p., nepredstavuje podľa Ústavného súdu SR neospravedliteľný zásah do základného práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ale práve naopak, sleduje legitímny cieľ. Ústavný súd SR sa preto pri predbežnom prerokovaní návrhu nestotožnil s pochybnosťami navrhovateľa, že napadnutou právnou úpravou dochádza k neoprávnenému zásahu do základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR.

Odvolačný súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. uznesenie č.k. 9C/345/2013 - 86 zo dňa 02.09.2014 ako vecne správne potvrdil.

Súd prvého stupňa uznesením č.k. 9C/345/2013 - 50 zo dňa 14.01.2014 konanie prerušil do skončenia konania Súdnemu dvoru Európskej únie o prejudiciálnej otázke.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáha proti odporcovi plnenia zo zmenky. Súd prvého stupňa zistil, že v obdobnej veci Krajský súd v Prešove konanie vo veci prerušil a vec predložil podľa § 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 19 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku: Či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl. 4 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offio preskúmať zmluvu o kauze právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky nevedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V dôvodoch odvolania uviedol, že uznesenie Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 6Co/156/2013 o položení prejudiciálnej otázky a o prerušení konania nie je právoplatné, a to vzhľadom na to, že voči nemu bolo podané odvolanie.

Vyčítal okresnému súdu, že konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., podľa ktorého súd konanie preruší, ak „rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy“. Okresný súd vo svojom rozhodnutí netvrdil, že požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie a ani to, že tak mieni urobiť. Z uvedeného je zrejmé, že neboli splnené procesné predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Iné zákonné ustanovenia, podľa ktorých by konajúci súd rozhodol o prerušení konania v napadnutom rozhodnutí nie sú uvedené. Tvrdil, že v prejednávanej veci možno riadne pokračovať v konaní, bez prerušenia konania, lebo formulovaná prejudiciálna otázka nie je pre vec významná. Poukázal na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. septembra 2013 sp. zn. 10Co/79/2013, v ktorom bolo vyslovené, aké právne predpisy je treba vo veci aplikovať. Ide o rozhodnutie v skutkovo a právne zhodnej veci. K prerušeniu konania Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co/156/2013 poznamenal, že krajský súd predložil Súdnemu dvoru Európskej únie hypotetickú otázku a nerešpektoval platné procesné predpisy uplatniteľné na konanie vo veci samej, ani skutočnosť, že aj prvostupňový aj odvolací súd majú aplikovať predovšetkým jednoznačný procesný rámec určený navrhovateľom, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, Úradný vestník L 199 z 31.7. 2007, strana 1 -22, ďalej len „nariadenie o európskom konaní s nízkou hodnotou sporu“. Rozsiahle dôvody odvolateľ venoval rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co/156/2013. V závere odvolania uviedol, že v zásade len súd rozhodujúci v poslednom stupni má výlučné právo posúdiť, či je predloženie prejudiciálnej otázky potrebné pre rozhodnutie veci samej. Ak sa jedná o otázku, ktorej vyriešenie nemá z hľadiska prebiehajúceho vnútroštátneho konania význam, vnútroštátny súd by nemal podávať prejudiciálnu otázku a zbytočne predlžovať konanie. Prílohou odvolania je uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. septembra 2013 sp. zn. 10Co/79/2013.

Žalovaný sa podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že žalobca podal odvolanie aj proti uzneseniu č.k. 9C/345/2013-50 zo dňa 14.01.2014 v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal aj toto napadnuté uznesenie podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p.

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namieta, že rozhodnutie okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, lebo okresný súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ale nepožiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, táto odvolacia námietka odvolateľa je správna, keďže súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. Súd prvého stupňa mohol pre svoje rozhodnutie o prerušení konania aplikovať iba ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Odvolací súd však poukazuje na to, že neboli splnené podmienky ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., lebo súd prvého stupňa v rámci prípravy pojednávania nevykonal prvotné úkony podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007.

Ďalším dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil uznesenie o prerušení konania je ten, že podľa oznámenia Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 6Co/156/2013, v ktorom bola Súdnemu dvoru Európskej únie položená predmetná prejudiciálna otázka, Krajský súd v Prešove oznámil Súdnemu dvoru Európskej únie, že berie návrh na začatie prejudiciálneho konania späť, pretože žalobca vzal v konaní 6Co/156/2013 odvolanie späť.

Z týchto dôvodov bola vec 558/2013 z registra Súdneho dvora vymazaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.